

Eerst wilde de koning er niets van weten. Hij wuifde het met een nonchalant gebaar weg. Zijn vrouw bleef echter aandringen.

‘Ja, ik voel mij de laatste tijd niet zo lekker. Ik ben en beetje moe en heb een beetje hoofdpijn. De laatste tijd slaap ik ook niet zo goed. Ook heb ik een beetje last van mijn maag, dat is alles. Ik zal als het aanhoudt eens contact opnemen met de paleisarts,’ zei de koning. ‘Het zullen de spanningen van de afgelopen tijd zijn. Er is veel werk dat ik laatste tijd heb moeten doen.’

Hij keek naar zijn vrouw die hem bezorgd aankeek. Zij glimlachte kort en nam een hap van haar eten. Haar bezorgdheid over haar man was echter niet weg. Kort daarna legde haar man uit waar het allemaal om draaide. De koningin zuchtte nogmaals.

‘Hoelang heb jij nu al onenigheid met de veldwachter?’ vroeg de koningin.

De koning haalde onverschillig zijn schouders op. De koningin, die het conflict tussen de veldwachter en haar man zat begon te worden, zuchtte diep en keek haar man strak aan.

‘Waarom ga jij niet eens met de veldwachter praten?’ vroeg de koningin.

De koning keek zijn echtgenote verbaasd aan.

‘Wat bedoel jij?’ vroeg hij met een vermoeide stem en hij fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ja, gewoon praten. Nodig hem hier uit, biedt hem een goed glas wijn aan, maar praat het uit,’ zei de koningin op een wat door-dringende toon tegen haar man. Er zat een hoop wanhoop in haar stem.

De koning keek de koningin glimlachend aan.

‘Hier op het paleis uitnodigen en dan gaan praten? Praten met “De Havik”?,’ vroeg hij lachend.

‘Ja. Voor mijn part. Jij kunt het allicht eens proberen, toch?’ zei de koningin.

Het gezicht van de koning veranderde van een scherpe lach naar een bedenkelijke blik. Hij keek bezorgd voor zich uit, schudde mistroostig met zijn hoofd en trok zijn neus op.

‘Met die man gaan praten? Dat helpt geen zier! Jij kent de veldwachter niet zoals ik hem ken. Als die eenmaal iets in zijn hoofd heeft, heeft hij het niet in zijn... in zijn... ergens anders!’ Hij sloeg op zijn zitvlak.

‘Het is er op dat moment met geen enkele stok, sterker nog, met geen duizend stokken uit hem te slaan. Dan zal en moet datgene wat hij in die-die-die zaagselopslagplaats heeft ook worden gedaan. Nou, dan moet jij van enorm goede huize komen om hem om te praten,’ zei de koning. ‘Ik heb al heel veel keren met hem gehad, maar dat heeft niets uitgehaald.’

Hij zwaaide wild met zijn armen om zijn woorden kracht bij te zetten. De koningin had heel even moeite om haar lach te houden toen haar man het had over die zaagselopslagplaats. Zij zag het al helemaal voor zich. De manier waarop haar man het allemaal zei, was zeer humorvol. Zij bedekte haar mond met haar hand om zich niet te verraden. De koning zag aan de ogen dat de koningin inwendig plezier had om wat hij kort daarvoor had gezegd.

‘Ja, het is toch zeker zo! Hij wil gewoon eigenhandig de macht voeren over dit land,’ zei de koning een beetje bozig.

‘Althans, dat gevoel krijg ik meer en meer. Als dat zo is, dan lijkt het op een verkapte staatsgreep,’ zei de koningin met een bezorgde stem.

De koning schrok, dacht kort na en zei toen geschrokken: ‘O jee, zou hij een staatsgreep aan het voorbereiden zijn? Een staatsgreep? In dit land? In mijn land? Nee, dat NOOIT!’ zei de koning met een uiterst verbeterd stem, waar ook enige angst in zat.

Hij keek strak voor zich uit.

‘Wees maar gerust, liefste. De veldwachter staat volgens mij helemaal alleen. Ons voltallig leger, ons volk en ook de volledige hofhouding staan allemaal achter jou. Dus die veldwachter heeft niet zoveel macht als dat jij denkt,’ zei de koningin.

‘Nee, nu nog niet, maar hij is bezig om die macht wél te krijgen. Hij zal er alles aan doen om alles om mij heen kapot te maken. Als hem dat lukt, dan pakt hij mij. Dit verontrust mij heel erg,’ zei de koning. Hij kijkt zorgelijk voor zich uit. De koningin at zwijgend verder.

De prinses keek al die tijd zwijgend naar haar ouders. Zij had geleerd dat wanneer zij als jongste persoon aan tafel aanzat haar mond diende te houden. Ook diende zij te gehoorzamen aan de oudere mensen die aan diezelfde tafel zaten. Zij was echter toch ook wel een beetje bang. Zo boos had zij haar vader nog niet eerder gezien.

De koningin, die nu geen mogelijkheid meer zag, zuchtte plots moedeloos.

‘Maar jij kunt het toch eens proberen?’ zei de koningin nog eens. ‘Nodig hem hier op het paleis uit als hij geen dienst heeft. Ga voor